

RÄNTÄTIE

IIELSSAIRAAL

*Novellikokoelma
70
2026*

TERVETULOA RÄNTÄTIELLE!

Tämän novellikokoelman novellit ovat kaikki Lyseon peruskoulun vuoden 2025–2026 7D-luokkalaisten kirjoittamia. Novellien päähenkilöt liittyvät kaikki samaan, vanhaan, kalsean keltaiseen mielisairaalaan Röntätiellä.

Vaikka miljöö on kaikissa tarinoissa sama, on jokaisen oven takana hieman erilainen tarina. Tarinan ei kuitenkaan tarvitse sijoittua ainoastaan yhteen asuntoon, poistuuhan jokainen meistä silloin tällöin kotoaan. Lisäksi jokaisessa novellissa pitäisi olla ainakin yksi takauma. Kokeile, löydätkö ne kaikki!

Sama talo voi kätkeä sisäänsä aikamoisen kavalkadin erilaisia kohtaloita. Koputa, soita ovikelloa tai kurkkaa varovasti postiluukusta, jos uskallat!

Sisällys

Räntätie 1.....	4
Räntätie 2.....	7
Räntätie 3.....	9
Martan raparperipiiras.....	11
Räntäkatu 5.....	13
Räntätie 6.....	15
Räntätie 9.....	17
Vieraantumisen.....	18
Räntätie 11.....	22
Räntätie 12.....	24
Räntätie 13.....	26
Mies oli rikollinen, huone 14.....	28
Räntätie 15.....	31
Räntätie 16.....	33
Tyttö mikä olet.....	35

Räntätie 1

Kello oli 8.00. Sirpa nukkui vaaleanpunaisella sienen muotoisella sängyllään. Kuten tavallista, mielisairaalan hoitaja tuli koputtamaan Sirpan huoneeseen ja kutsumaan hänet aamiaiselle. Sirpa ei pidä mielisairaalasta, eikä hoitajista. Hän otti tyynyn altaan ja heitti sen hoitajan päälle. Siitä alkoi taas hirveä häly. Sirpa lähti äkkiä pakoon. Hän kimpaisi käytävälle ja juoksi hoitaja perässään. Tällaista tämä Sirpan elämä nykyään on.

Sirpa hyppäsi portaiden käsikaiteen päälle ja liukui sen alas. Hän juoksi aamiaissaliin ja meni ruokajonoon. Sirpa näki ison kattilan. Hän ajatteli, että se on täynnä sipattia. Hän otti kulhon ja avasi kannen. Se olikin puuroa. Sirpa vihastui kunnolla ja otti puurokattilan käsiinsä. Hän heitti kattilan yhden mielisairaalan potilaan päälle. Hoitajat suuttuivat kunnolla ja passitti Sirpan takaisin huoneeseensa ilman aamiaista.

Sirpan tilanne oli outo ja vaikea. Hän oli ollut mielisairaalassa kaksi viikkoa. Hänet siirrettiin sairaalan, kun Sirpa oli tuhoamassa päiväkotia. Hän halusi sieltä värityskirjoja ja prinsessamekkoja. Sirpa oli myös satuttanut lapsia ja ottanut heidän pehmolelujaan. Sirpa on 97-vuotias mummo. Mihin hän tarvitsee leluja? Tämän jälkeen Sirpa joutui

kahdeksi päiväksi putkaan. Kun hän pääsi putkasta niin poliisiasemalla syntyi hirveä mekkala. Hän yritti ottaa poliisilta pamppua, koska se näytti kivalta. Tietenkään hän ei saanut sitä. Sirpa rupesi tuhoamaan paikkoja ja riehumaan. Ei ollut muuta vaihtoehtoa, kun viedä hänet mielisairaalaan.

Sirpa sai mielisairaalasta huoneen ja sen numero oli 1. Hän istui huoneessaan vihaisena. Miksi hänet passitettiin taas huoneeseensa. Mielisairaala ei ole mikään mukavin paikka ja siellä oli paljon sääntöjä. Sirpa haluaisi olla vapaa ja elää rauhallista elämää hänen 73 taloissa. Jonkin ajan kuluttua, kun Sirpa sai kiukuteltua tarpeeksi niin hän rupesi suunnittelemaan pakoa. Sirpa on löytänyt mielisairaalanaidan alta kolon, joten sieltä hän voisi paeta.

Sirpa pakkasi tärkeimmät tavaransa pinkkiin yksisarvisreppuunsa ja olikin jo valmis lähtemään. Ulkoilu oli sallittua vain kello 12–14.00 ja se on pakollista. Sirpa ajatteli, että ulkona olisi liian paljon porukkaa ja joku kumminkin vasikoisi hoitajille. Sirpalla on huoneessaan parveke. Hän otti naruja sänkyänsä alta ja valutti sitä alas. Toisen puolen hän solmi parvekkeensa aitaan. Sirpa asetutti itsensä naruun ja rupesi valumaan naruja alas. Hän

meni varoen aidassa olevan reiän luo ja ryömi sen läpi. Nyt häntä odotti uusi tulevaisuus, jos kukaan ei tulisi etsimään.

Sirpa meni kyykkyasentoon ja tarkkaili koko ajan ympärilleen. Varoen ja huolella menemällä hän pääsi Röntätieltä pois, missä mielisairaala sijaitsi. Sirpa rupesi juoksemaan ja menemään keskustaa kohti. Matkan varrella hän näki äidin ja tytön hattara ja ilmapallo kädessään. Sirpa meni tytön luokse ja varasti ne häneltä. Sitten Sirpa juoksi pakoon. Tyttö huusi ja itki äidilleen. Tytön äiti soitti välittömästi hätänumeroon. Sirpa juoksi nopeasti keskustaan ja siellä häntä odotti mielenkiintoinen näky.

Siellä oli nuorisotapahtuma, missä oli paljon nuoria. Sirpa näki preppyjä joilla oli preppyhattuja. Sirpa rakastaa preppyhattuja, joten hän meni pyytämään heiltä niitä. Nuoret eivät suostuneet antamaan hattuja, joten Sirpa otti hatut kysymättä lupaa. Hän oli juoksemassa pois, kunnes hänen päällensä hyppäsi nuori. Sirpa löi häntä nyrkillä naamaan. Siitä kuului kova karjaisu. Nuori potkaisi Sirpaa mahaan. Syntyi kauhea

tappelu. Heidän ympärilleen kokoontui nuoria ja muitakin ihmisiä rinkiin. Monet huusivat “tappelu, tappelu...!”

Vähän ajan kuluttua paikalle tuli poliisiauto. Poliisit juoksivat Sirpan luokse. Toinen poliisi otti Sirpasta kiinni ja toinen nuoresta. Poliisit tiesivät, että Sirpa oli karannut mielisairaalaan, koska heidät lähetettiin etsimään häntä. Kun poliisit olivat taluttamassa Sirpaa pois, niin hän tarttui poliisin hattuun ja kiskoi sen päästään. Poliisi suuttui pahan kerran ja heitti Sirpan poliisiautoon.

Poliisit kuljettivat Sirpaa takaisin mielisairaalaan. Mielisairaalassa Sirpaa odotti, oudon näköinen nainen. Hän oli vähän pyöreä. Hänellä oli ruskea tukka ja lasit. Hieman ryppyjä naamassa ja kirkkaan punaiset huulet, joilla hän hymyili karmivasti. “Onkohan tuo joku sosiaalialan henkilö, joka vie minut laitokseen, vaikka olenkin vanhus.” Sirpa ajatteli. Sirpa oli juoksemassa pakoon, mutta poliisi vielä piti häntä. Nainen lähestyi häntä ja Sirpaa alkoi pelottaa.

Nainen esittäytyi varovasti. Hän kertoi olevansa Maria Pullamäki ja toimii terapeutina. Sirpa oli selkeästi puhumisen tarpeessa. Maria alkoi kävellä mielisairaalassa olevaa huonetta kohti poliisit ja Sirpa perässään. Maria avasi oven ryppyisillä käsillään ja päästi Sirpan sisään.

Poliisit lähtivät ja huoneeseen jäi vain Sirpa sekä Maria. “Nyt on aika puhua” Maria sanoi Sirpalle.

Sirpa oli vihainen. Hän oli lähdössä huoneesta, mutta ovi olikin lukossa. Sirpa rämpytti ovea, mutta ei se auennut. “Istu alas” Maria sanoi. Pienen virnistelyn jälkeen Sirpa istahti alas punaiselle kukkanojatuolille. Maria kertoi, että Sirpan pitää nyt puhua ongelmistaan Marialle. Eihän he toisiaan tiennyt, mutta silti Sirpa oli avoimella mielellä ja alkoi puhumaan.

Sirpa kertoi, että häntä on viime aikoina kadehdittanut ystävänsä. Sirkka sai harvinaisen klitteryksisarvispehmolelun ja Karjaleena sai kalliita meikkejä. Miksi Sirpa ei saa ikinä mitään. Hän ajatteli. Hän yritti etsiä klitteryksisarvispehmolelua ja kalliita meikkejä halvalla versiolla. Niitä ei löytynyt mistään. Sirpa vain etsi ja etsi. Sirpasta tuli lopulta hullu. Hän tarvitsi haluamiaan asioita niin kovasti. Tämän seurauksena Sirpa rupesi haluamaan muilta muitakin asioita. Kun hän kadehti muita niin hän varasti. Tämän seurauksena syntyi väkivaltaa ja tappeluita.

Terapeutti ymmärsi tämän ja kertoi, että aina ei saa sitä, mitä haluaa. Pitää nauttia omista kivoista asioista, mitä itsellä on eikä vaalia muilta. Sirpan pitää yrittää päästä kateus ajatuksista pois ja nauttia siitä, mitä on. Jonkun ajan päästä Sirpan tilanne alkoi helpottaa. Hän sai enemmän aikoja terapeutilta. Enää ei syntynyt tappeluita, eikä huutoa Sirpan osalta. Sirpa pääsi lopulta pois mielisairaalaan kotiinsa viettämään elämää rauhallisena ilman kateutta. Mutta ikävä kyllä, Röntätien mielisairaalassa jatkui melu ja vilske.

Räntätie 2

Odotin hoitajaa petini päällä istuen. Tiesin hänen tuovan minulle pian lääkkeeni. Pystyin melkein tuntemaan luissani viileän ilman. Tärisin ja vapisin. Näin vieläkin väläyksiä tapahtuneesta. Miksi minut heitettiin tänne, vaikka isälläni oli selkeästi enemmän ongelmia? Hän oli hakannut äitiäni kannipäissään monet kerrat. Onneksi minun ei tarvinnut nähdä häntä enää. Muistan, kuinka äitini veri imeytyi olohuoneemme mattoon. Isäni oli lyönyt hänen viinapullonsa suoraan äitini päähän. Hänen eloton katseensa on ikuisesti verkkokalvoillani. Isäni oli tajunnut tapahtuman vakavuuden vasta, kun äiti ei herännyt hetkeen. Lukitsin itseni vessaan ja soitin poliiseille. En nähnyt isääni enää sen jälkeen. Hoitaja tuli ovesta sisään. Sitä ei ollut lukittu, sillä en ollut yhtä vakavasti sairas, kuin muut potilaat. Hoitaja antoi minulle lääketabletin ja vesilasini. Väitti, että minun kohtaukseni helpottuisivat. Ei ne ikinä edes lakaneet. Pakotin itseni nielemään tabletin ja join puolet vesilasista. Hoitaja hymyili minulle sääliä ja poistui tilasta. Käteni tärisi. Tuntui kuin minut yritettäisiin myrkyttää. Lääkkeet eivät tepsineet, sain vain lisää oireita. Yön tullen, aikoisin lähteä. En halua jäädä tänne kaninkoloon loppuelämäksi. Se on minulle se ja sama, vaikka asuisin kadulla. Aloin pakkaamaan vaatteita reppuuni. Loputkeksisin matkalla.

Onneksi pihan aidassa on pieni reikä, josta ehkä juuri ja juuri mahdun. Sitä ei ole vielä saatu korjattua, minua onnisti. Kun kuljin pihalla, kuulin yhden potilaan kiukuttelevan. Sirpa on hieman omanlainen. Nostin kulmakarvaani ja jatkoin matkani. Pujahdin reiän välistä. Olin vapaa. Minulla olisi hieman kävelymatkaa kaupunkiin, sillä olimme keskellä ei mitään. Otin pienen myslipatukan repustani ja söin sitä samalla, kun kävelin polkua pitkin. Aloin näkemään taas omiani. Näin äitini ruumiin kaikkialla ja isäni ääni kaikui korvissani. Yritin pitää päätä alhaalla ja pitelin korviani, mutta se ei lakannut. Lyyhistyin maahan ja otin henkeä. Se tuntui mahdottomalta saada edes hieman ilmaa keuhkoihin. Tärisin vielä enemmän, koska oli kylmä ja maa oli märkä. Suljin silmäni ja nojasin puuta vasten. Pidin housunlahkeistani kiinni ja rukoilin kohtaukseni menevän ohi. Ei auttanut. Tuntui vain, että sain vain vähemmän hapetta. Nousin pystyyn ja jatkoin matkaa, ehkä se menisi ohi, kun liikun. Maailma pyöri silmissäni, kaikki tuntui niin sekavalta. En edes ollut huomannut, kun pyöräisin maahan. Heräsin joskus aamunkoitteessa ja istahdin ylös. Katsoin ympärilläni, ei mitään normaalista poikkeavaa. Katsoin käsiäni ja ne eivät täriseet. Vielä minun tuurillani, lintu laski alleen minun päälleni. Minulla oli kylmä ja nälkä. Pieni myslipatukka ei pitänyt

nälkääni. Pakotin itseni seisomaan, huimasi hieman. Koitin siistiä linnun ulosteet pois päältäni maan märillä lehdillä tuloksetta. Toivoton olo, miksi lähdin? En tahdo elää näin. Suuntasin kaupunkia kohti ja pääsin sinne ennen iltaa jalan. Kiipesin tikapuut ylös korkeaan rakennukseen ja keräsin rohkeuteni. Asetin toisen jalkani reunan toiselle puolelle ja tipahdin alas maahan.

Räntätie 3

Petteri heräsi synkästä ja sotkuisesta huoneesta ja alkoi miettiä missä on. Hän näki joka paikassa pieniä vihreitä ukkoja, jotka tanssivat. Hän alkoi miettiä olivatko pienet ukot vieneet hänet siihen huoneeseen.

Ukoilla oli vihreä iho, iso ja pitkä nenä, pitkät korvat, punaiset mulkosilmät ja niitten päällä oli valkoiset kaavut ja päässä oli intiaani hatuntapaiset hattu. Ne tanssivat heiluttamalla ja hyppimällä.

Petteri alkoi kävelemään huoneessa edestakaisin ja katsomaan paikkoja tarkemmin. Hän tutki, että pääsisikö jostain ulos. Hän löysi rähjäisen puisen oven, joka oli lukossa. Kun ovi ei avautunutkaan hän istui takaisin sängylle ja alkoi tutkia ja miettiä vihreitä ukkoja tarkemmin. Pikkuhiljaa hän alkoi luulla, että ukot palvovat häntä, että hän olisi joku kuninkaallinen.

Aikaa oli kulunut muutama tunti, kun Petteri oli tutkinut vihreitä ukkoja. Yhtäkkiä oven takaa alkoi kuulua avainten kilinää sieltä oli tulossa joku. Sieltä tuli mielisairaalan hoitaja. Hoitaja toi ruuan, hymyili ja häipyi. Hän lukitsi oven perässään. Kun hoitaja oli lähtenyt.

Petteri alkaa miettiä miksi hoitaja ei palvonut häntä kuin vihreät ukot. Häntä alkoi ärsyttää ja alkoi suunnitella kostoja. Hän jopa kysyi vihreiltä ukoilta neuvoa, mutta ne eivät puhuneet. Hän aikoo paeta huoneestaan ja etsiä hoitajan seuraavana yönä. Hän etsi joka paikasta jotain, joka auttaisi häntä pakenemaan. Yhden rikkinäisen kaapin takaa löytyi seinään tehty reikä, siellä oli saha ja ruuvimeisseli.

Yö oli tullut Petteri oli valmis pakenemaan ja etsimään hoitajan. Hän sahasi oveen reiän mistä mahtuisi ulos. Hän liikkui hiljaa käytävällä ja etsi vinkkejä missä hoitaja voisi olla. Hän

käveli jonkun aikaa ja löysi oven, jossa luki henkilökunta sen sai auki vain ovikoodilla tai avain lätkällä. Petteri lähti etsimään, jos löytäisi avainlätkän tai ovikoodin jostain. Hän näki vähän matkan päässä vihreän ukon, joka osoitti jotain kirkkaan sinistä juttua, hän juoksi sen luo ja siinä oli avainlätkä. Hän meni takaisin ovelle ja löysi saman hoitajan, joka toi hänelle ruokaa. Hoitaja nukkui sikeästi ja Petteri tiesi mitä hän aikoo tehdä hänelle.

Petteri aikoi sahata hoitajan jalat irti. Hän aloitti sahaamaan vasemmasta jalasta hän oli ehtinyt vähän sahata, kunnes hoitaja heräsi ja huusi Apua! Petteriä ei kiinnostanut mitä hoitaja huusi, hän vain jatkoi sahaamista. Vähän ajan päästä tuli kaksi vartijaa toinen otti Petteristä kiinni ja toinen otti sahan. Toinen heistä vei Petterin huoneeseen, jossa ei ollut mitään pelkkää tyhjää ja toinen lähti viemään hoitajan lääkärielle. Parin minuutin kuluttua huoneeseen tuli lääkäri ja vartija. Lääkäri antoi Petterille jotain lääkettä, joka rauhoittaisi ja jättivät Petterin sinne miettimään tekojaan.

Martan raparperiiras

Heräsin vilpoisassa mielisairaalan huoneessa. Lytyssä oleva tyynyni on ryppyisen niskani alla, ja saan heti lievän migreenin auringonpaisteesta. Nousen vanhassa ja raihnaassa ruumiissani, puen villatakkiini ja hamuilen aamutohveleitani. Puolisokeana, utuisesti näkevänä miehenä se on hiukan haastavaa, mutta löydän ne sänkyni alta. Hoitajat antoivat minulle silmälasit, vaikka se ei auta mitään.

“Kaikki aamupalalle!” joku hoitajista huutaa, että ylimpäänkin kerrokseen kuuluisi tämän kutsu. En halua aina vain syödä vanukasta, mutta mitäpä muuta 86-vuotias papparainen söisi. Martan kokkaukset kyllä maistuisivat. Hän oli ihana, lempeä nainen, joka on minua vain 3-vuotta nuorempi. Aina hän laittoi minulle piirakan ikkunalaudalleen, ja minä jätin kauniin rakkausrunon. Piirakka saattoi aina välillä vaihtaa paikkaa, mutta tunsin kaikki Martan salaiset leivoskätököt.

Yhtäkkiä minut valtaa suuri kaipuun tunne. Martta joutuu leipoa piirakoita vain yhdelle, varmaankin yksinäistä. “Tänään minä karkaan Marttaseini luo.” kuiskaan itsekseni päättäväisenä.

Odotan yömyöhään asti, jotta pääsen livahtamaan ikkunastani ulos. Ehkä olisi ollut järkevämpää mennä portaita pitkin, mutta on hauskeempaa liukua alas ullakkohuoneen eristetyistä akkunasta ränniä pitkin maan tasalle. Singahdan nopeasti kostealle nurmikolle, ja alan hamuilemaan tottuneesti aidan reikää, jonka jotkut muut potilaat ovat näppärästi leikanneet. Mahdun juuri ja juuri selkääni voivotellen kolosta, ja alan vimmatusti käännellä päätäni, etsien merkkejä Martasta. Yhtäkkiä ihana piirakan ja metsämansikan tuoksu leijailee metsän siimeksestä - Martan ominaistuoksu! Hieman vaimeanahan sen haistaa, mutta silti tarpeeksi voimakkaana, että sitä voi alkaa jäljittää.

Yllättävän lyhyen vaelluksen jälkeen löydän korven keskeltä pikkuruisen tönön, josta huumaava tuoksu lähti. Ikkuna onkin jätetty minua varten auki, jotta voisin livahtaa sisään. Tömähdän keittiön lattialle, ja siinä hän on – rakas Marttani, ottamasta piirasta uunista! “Martta!” yritän huutaa, mutta suustani lähtee vain murinaa. Yritykseni nousta ylös jää puolitiehen, ja olen nelijaloin kyyryssä.

Martan silmät räpähtävät auki, ja hänen kurkustaan kajahtaa hirvittävä huuto. Hän pakittaa hoiperrellen ottamaan tukea seinästä, ja pitelee hakkaavaa sydäntään rinnan läpi. Ehkä ikkunat eivät olleetkaan minua varten auki, ja ehkä piiraat eivät olleet varta vasten minulle leivottuja. En ymmärrä, miksi Martta minua pelkää - olemmehan me rakastavaisia! Hän on aivan järkyttynyt.

Hetken siinä tuijotamme toisiamme Martan huudon sävellyksellä. Minä tunnen rakkautta ja helpotusta, Martan ilmeestä päätellen hän pelkoa ja avuttomuutta.

“Apua! Ei kai taas? Mitä sinä minusta haluat?” hän ujeltaa kauhusta kankeana, kuin aaveen nähnyt. Osa harmaista hiuksista heilahtelee nutturasta irti, kun herttainen mummo kääntelee päätään apua etsien. “Ota vaikka tämä uunituore raparperi-piiras” hän sanoo änkyttäen.

Hän pujottaa kätensä taskuunsa ja ottaa esiin puhelimen, jolla soittaa apua. Täristen hän näppäilee hätänumeron, ja tajuan, että nyt on korkea aika lähteä. “Se on hän... hän tuli takaisin...” Martta sanelee hätäkeskukseen, ja kuulen jo mielessäni sireenit. Apua ei ole tulossa vielä hetkeen, sillä Martta asustaa keskellä korpea. Ehkä vielä olisi mahdollisuus livahtaa pakoon. Yritän sihisten pujahtaa ikkunasta ulos, ja kompuroin takaisin metsäpolulle, mutta liian myöhään. Hoitajat ovat kuulleet huudon ja tulleet katsomaan, mitä metsässä tapahtuu. Minut laitetaan maahan, ja hetken päästä saavuttuaan poliisit pidättävät minut.

Näen konstaapelin auton takapenkiltä, kuinka Martta selittää itkuisesti tapahtunutta virkavallalle ja mielisairaalan työväelle, ja tunnen, kuinka auto käynnistyy allani. Kaikki kävi niin äkkiä, etten tajua, miksi minua pidätetään. Auto lähtee liikkeelle, ja joudun kääntämään päätäni, jotta näkisin taakseni. Se oli viimeinen kerta, kun Marttaa näin.

Räntäkatu 5

On tavallinen työpäivä. Ainakin niin Sami luulee tietämättä, että hän on suuressa pulassa. Päivä alkaa normaalisti, Sami keittää aamukahvit mielisairaalan työhuoneessa. Huone ei ole yhtä ankea kuin muut sairaalan tilat, siellä on pari kasvia, vähän kuivuneita mutta yhä elossa. Huone on aika tylsä, mutta Sami viihtyy siellä paremmin kuin mielisairaalan käytävillä tai muissa huoneissa. Hänen työvuoronsa on alkamassa pian. Sami tietää, että työvuoronsa alkaa viemällä aamupalan sairaalan “ongelmalapselle”. Muiden kokemukset hänen kanssansa eivät ole kovin hyviä. On ollut tappeluja, riitoja ja joskus hän jopa yritti puukottaa hoitajaansa. Nyt on Samin vuoro hoitaa häntä.

Sami saapuu huoneen ulkopuolelle. Ovessa lukee potilaan numero ja nimi “Julius”.

“tämä on se huone.” Hän lausuu hiljaa itsekseen, ennen kuin avaa oven huoneeseen. Hän työntää aamupalakärrin sisään huoneeseen ja tulee perästä. Huone on tyhjä, rauhallinen, aivan liian rauhallinen. Kaikki ei ole kohdallaan. Aluksi Sami luulee tulleensa väärään huoneeseen, mutta ovinumero on sama mikä hänelle kerrottiin, ja lapsen nimi on Julius, siitä hän on varma. Hän kiertää huonetta hetken ympäri ja toistaa potilaan nimeä. Ei kuulu mitään. Tässä vaiheessa Sami näkee aukinaisen ikkunan ja

tajuaa, että potilas on karannut. Aluksi Sami ajattelee, ettei Julius voi olla kaukana, koska sairaalaa ympäröi korkea aita, jonka yli ei voi päästä.

Sami lähtee ulos ja ajattelee löytävänsä pojan jostain päin sairaalan karua pihaa. Hän kävelee hetken, kunnes hänen mieleensä muistuu aidassa oleva pakoreikä, jonka korjaus oli ollut hänen hommansa. Jos pomonsa saa tietää, että aidan korjaamisen sijasta hän oli ollut työhuoneessaan nauttimassa kahvista ja munkeista, hän saisi potkut. Ainut tapa miten hän ei saa potkuja, on etsiä kadonnut potilas itse.

Kadut ovat pitkiä ja aika tuntuu kuluvan liian nopeasti, pian hänen täytyisi olla takaisin tai muut huomaavat. Jonkun aikaa kuluttua hän näkee Juliuksen jäätelökioskin edessä. Sami lähestyy häntä ja koittaa olla huomaamaton, ettei potilas lähde karkuun. Kun Julius huomaa Samin ja tajuaa hänen työskentelevän mielisairaalassaan, hän ei lähde pakoon. Sitten Sami kysyy:

- Mitä sä ajattelit tekeväs??

- Lupaan tulla takas, mä tahdoin vaan tosi kovasti jäätelöä, mutta mulla ei ollut rahaa. Voisitko pliiis ostaa jäätelön mulle? Julius vastasi.

- Ainoastaan jos lupaat olla kertomatta kenellekkään tästä, pyytää Sami totisena.

Julius lupaa, joten he ostavat kioskista nopeasti jäätelöt ja lähtevät takaisin sairaalalle. Paluumatkalla he juttelevat ja Sami kysyy miksi potilas ei ollut paennut häntä ja oli kuunnellut. Juliuksen mielestä hän vaikutti jotenkin mukavalta ja hän ajatteli, että Sami ymmärtäisi jostain syystä miltä hänestä tuntui paremmin kuin muut hoitajat. Sami ei ikinä saanut tietää miksi, mutta oli iloinen kuulla nuo sanat. Ehkä Julius ei ollutkaan niin ongelmallinen.

Saapuessaan takaisin he palaavat hiljaa sairaalan takaovesta ja esittävät ettei mitään ikinä käynyt. Tästä lähtien hän on Juliuksen lempihoitaja ja ainut, jonka kanssa hän ei haasta riitaa. Kaiken tämän jälkeen Sami päättää korjata aidan ja tehdä työnsä aina huolella.

Räntätie 6

Riina ei viihdy asunnossansa, eikä hänestä koskaan tunnu turvalliselta siellä. Riina koittaa koristella huonettansa julisteilla hänen suosikki kasaribändeistä, mutta asunnon seinien ollessa liidunvalkeat ja kattolamput vähän liian kirkkaat, se ei tepsii. Mikään ei voi tuoda kotoisaa tunnelmaa. Riinan villit, oranssit hiukset lepattavat ikkunasta tulevan tuulenpuuskan tahdissa. Hän pitää ajastansa yksin ja pihalla puunjuurella istuskelusta. Riinan sairaalatoivot ovat jo lähes aikuisia, toisin kuin hän itse. Kavereiden kanssa liika ajan viettäminen saa Riinan hermostumaan.

Riina ei koskaan tullut muiden lasten kanssa toimeen pienempänä. Häntä haukuttiin ja jätettiin ulkopuolelle, kai siksi hän tyytyy olemaan yksin. Eräänä talvisena kouluamuna, vielä alakoulussa hän näki jotain, jota hän ei lähes mitenkään osannut kuvailla.

Muut ympärillä olevat näkivät vain Riinan jämähäneet kasvot. Tämä oli välillä saapui koulun aidan toiselle puolelle ja ikään kuin koitti johdattaa häntä pois päin. Riina ei saanut koskaan sanaakaan suustansa, mutta hän tunsi sellaisen lohdun, jota ei löytänyt mistään muualta. Aitojen näkeminen nykyäänkin muistuttaa Riinaa nöyryytyksen määrystä, kun hän aina seisoi aidan vieressä kuin mikäkin idiootti. Hän kuvailisi oliota kasvottomaksi, kuin varjon näköiseksi.

Kun näkyjä alkoi tulemaan entistä enemmän, Riina kertoi niistä vihdoinkin isällensä, joka tahtoi Riinan saavan apua. Tämän takia hän on nyt viettänyt puolitoista vuotta mielisairaalassa, eikä loppu ole lähelläkään. Siksi Riina tahtoo karata, ja ottaa kaikki muut kurjissa oloissa olevat kaverinsa mukaan, myös, koska Riina tiesi hänen aikaisempien näkyjen olevan aitoja, ja nyt se outo lohdun tunne oli alkanut suurenemaan.

Aina, kun sai käydä ulkona, Riina ja hänen kaverinsa kaivoi paljain käsin aidan alle kuoppaa, josta isoimmatkin mahtuisivat. Kaikkien asukkaiden ollessa jo vähintään teinejä, ohjaajat kehtasivat jättää heidät ulos keskenään. Kesti vain kuusi päivää kaivaa kuoppa kaikkien apuvoimin. Auringon laskettua, kun kaikki olivat pakanneet ja lähtenyt kuopasta karkuteille metsään, Riinan niin sanotut harhat alkoivat näkyä myös muille, vihdoinkin hänellä oli silminnäkijöitä, ja häntä uskottiin. Koska oli jo yö ja olio oli Riinan mukaan vaaraton, he päättivät nukkua ja selvittää myöhemmin asiaa lisää.

Herätessä he tajuavat, ettei oliota ole enää missään näkyvillä. Päivän he elättivät itseään varastetuilla raailla valmisruoilla. Illan hämärtyessä näitä varjoihmisiä alkoi olla enemmän, kuin yksi, mutta nuorten halutessa olla rohkeita he seurasivat näitä, kuin ne johdattaisivat johonkin.

Teinejä kuitenkin odotti jo vastassa sairaalan lähistöllä olevia sotilaita, jotka olivat etsimässä heitä. Mitä nämä haamun kaltaiset halusivat? Miksi kaikki eivät nähneet niitä? Nuoret jäivät kaikki kiinni, mutta Riinan karkausyritykset eivät vielä siihen loppuneet.

Räntätie 9

Aino on 72 vuotias mummo joka on joutunut mielisairaalaan. Hänen huoneensa on sotkuinen hänellä on tiskit laittamatta, vaatteet lattialla ja roskat viemättä. Aino piilottelee asetta huoneessaan josta kukaan ei tiedä.

Aino piilottelee asetta sängyn lautojen välissä, että kukaan ei löytäisi sitä. Mutta sitten hänen huoneeseensa tulee hoitaja, joka haluaa tutkia Ainon huoneen. Hoitaja katsoo kaikki kaapit, keittiön, vaatteitten alta ja välistä sitten hän katsoo sängyn ja Aino menee ihan paniikkiin hän meni sängylle mutta hoitaja sanoi Ainolle, että hänen pitää nousta. Sitten Aino nousi ja hoitaja katsoi koko sängyn ja sängyn alta mutta hän ei onneksi katsonut sängyn lautojen väliin. Kun hoitaja oli tutkinut Ainon huoneen hän lähti pois vähän epävarman näköisenä.

Kun hoitaja oli lähtenyt niin Aino meni taristamaan aseensa, että onhan se tallessa ja toimiihan se. Sitten hän alkoi miettiä, että miten hän saa ammuttua kaikki hoitajat, että hän pääsee pois mielisairaalaan.

Sitten Aino muisti miksi hän joutui mielisairaalaan. Aino oli saanut aseensa isältään ja sillä aseella hän oli ampunut joskus pikku tytön ja alkoi kertoa kaikille, että hän ampui sen. Kaikki luulivat, että Aino näki vain harhoja, koska kukaan ei tiennyt minne Aino oli piilottanut ruumiin, koska ei ollut mitään todisteita siitä, että Aino olisi ampunut sen. Mutta kukaan ei vain tiennyt, että minne ruumis ja veret oli piilotettu.

Aino päätti silti ampua kaikki hoitajat. Hän laittaa kaiken valmiiksi yötä varten hän latsasi aseensa, etsi mustat vaatteet ja otti panokset mukaan. Sitten kun yö vihdoinkin saapui niin oli aika toimia. Aino lähti hiljaa hiipien pois huoneestaan mustat vaatteet päällä ja ase kädessä. Aino meni ensimmäisen hoitajan huoneeseen mutta ennen kun hän aikoi ampua sen hän ajatteli, että aseesta kuuluu varmaankin kova ääni niin hän päätti ladata sen jo valmiiksi, että sitten kun muut hoitajat tulevat katsomaan niin he eivät ehdi tehdä mitään. Sitten Aino ampui ensimmäisen hoitajan hän odotti muita ensimmäisen hoitajan huoneessa. Kun hän näki lisää hoitajia niin hän päätti ampua nekin. Lopulta Aino oli ampunut kaikki hoitajat ja lähti pois mielisairaalaan eikä enää koskaan palaisi sinne.

Vieraantuminen

Kuulin äkillisen railauksen yläkerrasta, joten pongahdin ylös pehmeältä, mutta likaiselta rahiltani. Minä sentään olen tämän hapantuneen mielisairaalan työntekijä, koska en kestäisi olla täällä vain tylynä asiakkaana. Portaat ylös olivat puiset ja jyrkät, joista sai silloin tällöin tikkuja varpasiin, koska jokainen täällä oli tottunut pelkkään betoniin. Huoneen numero yksi ovi oli apposen auki. Hiivin kurkkaamaan ovenaukosta syvälle ja sujahdin sieltä sisään. Heti astuin vetiseen lammikkoon epämääräistä vaaleanpunaista litkua. Se haisi tutulta ja tarttui mustiin sukkiini, jotka löysin aikaisemmin yhdeksänneistä huoneesta ja päätin panna ylleni. En aluksi saanut huoneessa ihmisiä näkökenttäni, joten päätin jättää asian sikseen. Löntystin portaat takaisin alakertaan keittiöön huokaillen. Oli kamalan tylsistyttävää, koskaan ei tapahdu mitään kiinnostavaa tai, jos käy se ei pääty vain kokonaan loppuu. Sitten sain pääkoppaani mietteen - "Kuka saisi tietää, jos itse olisin täällä pahantekijä?" Tämä jäi kaivertamaan aivojani syvältä. Aluksi tarkistin ympäryksen, ettei lähistöllä olisi ketään, lopetin seinään nojailun ja tartuin lukitun huoneen keittiöveitseen, jonka varressa luki painekirjoituksella "Ukko-Pekka" kauniin näköisellä fontilla, joka saattoi olla kaunokirjoitusta. "Ukko-Pekka, Ukko-Pekka..." toistin kuiskaten tasan neljä kertaa mietteliäänä... "Ainiin sehän oli minun nimeni, kuinka saatoin unohtaa!" Nyt alkaisi tapahtumaan. Lähdin etsimään asiakkaita veitsi selkäni taakse piilotettuna. Sivusilmääni pisti paikan nuorin uhri, eli nyt oli sen aika. Juoksin häntä kohti ase kädessäni tiukasti kiinni,

valmiina lävistämään hänet kahtia. Paiskoin terän pikkupojan selkään ja livahdin viereiseen asiakkaille suunnattuun vessaan. Otin kämmenilläni hanasta vettä sekä kuuntelin hätäntynyttä kirkumista oven toiselta puolen. Lirautin vedet hitaasti vessanpönttöön, jotta muut luulisivat minun olevan tarpeilla. Täällä minun pitäisi olla yöhön saakka. Aikaa kului kuin vettä ja märkiä vessapaperipalloja samalla. Vihdoinkin oli keskiyö, aika, jolloin vain kaikki salamyhkäinen kävi. Kukaan ei koskaan kertonut muiden teoista, koska olisi itsekkin takuulla jäänyt kiikkiin omistaan. Ruumis oli viety pois ja saavuin työhuoneeseeni, jonka numero sattui olemaan kahdeksan. Miksihän juuri se? Raahasin oveni raolleen, jonka jälkeen painoin tietokoneeni käynnistys nappia,

mistä kuului surinaa ja hurinaa. Huomasin valvontakameroista, että jotkut pitivät ihmeellisen näköistä keskiyönpalaveria kellarissa. Asiakkaita he olivat, mutta miten ihmeessä sinne pääsivät...? Sitä paitsi miksi kaikilla oli suttuiset hyllystä otetun vihkon sisältämät paperipalat edessään lattialla? Koko aika on selvitettävää, jos nyt niin miettii. Minua väsytti kumminkin niin paljon, että käperryin peittooni suljettuani tietokoneeni. Olin umpisikeässä unessa ja heräsin vasta 12:sta päivällä. Säikähdin pitkän oloista, tuijottavaa olentoa oven raollani. Hän huomasi minun olevan hereillä ja lähestyi hengeillä äänellä sanoen "Ukko-Pekka, mummilla oli ikävä." Vastasin tälle "Mutta Pirkkohon on taivaalla..." Sitten hetken vallitsi syvä hiljaisuus. "Ehkä myö molemmat ollaan." Kuulin pian viereltäni istuvalta mummolta. "Oletko tosiaan hän?" Kuiskasin säihke silmissäni hänen korvaansa. "Mummun vanhat korvat ovat syöty lapsuuteni korvamadoilta." (hänen kielellään = en kuule) Tässä hetkessä tunsin oloni kovin hyödyttömäksi. "Olen aina halunnut mennä siun kanssa seikkailuille ja luontoretkisille, mutta täällä siun pitää varmaan olla niin pitkään, että haihdun tuhaksi ja pääsen tuulen kanssa sellaisille." Vanha akka myönsi ärtyisenä. Tästä virkkeestä meinasin saada tipan linssiin jälkeensä. "Tule, lähdetään." Käskin ja osoitin oveltani ulos. "Asia on niin, että meidän täytyy ottaa nyt ihan kaikesta selvää, koska minut aina jätetään ulkopuolelle kaikesta, eikä yhtikäs mikään käy järkeen täällä." Selitin samalla, kun käppäilimme. Mummolta ei ollut hajuakaan, mistä puhuin, mutta koitti esittää ymmärtäväistä. "Täältä kaikki alkoi, juuri tätä pinkkiä ainetta tuli sukkiini." Selitin. "Jaa, annas miun hajustella tuota." Pyysi hän. "Tulee mieleen miun ja papan mökkireissut, kun mualattiin portaikkoa valkoisella maalilla, mutta joku kyllä tässä pistää nenääni silti, rautainen haiskahdus." Pohdin, mistä kyseinen "rautainen haiskahdus" olisi peräisin. "Pakko sen on olla valkoista maalia ja... hmm en oikein tunnista." Tässä kohtaa isoäiti sai älyväilyksen "Ketsuppia! Mie inhoon sitä." "Tuoksuuko se muka raudalle?" Puuskahdin. "Mätä sellainen varmasti." En enää jaksanut jutella mummoni kanssa, kun hänellä ei ollut yhtään älyä, mitä täällä voi käydä. Hän ja hänen homeketsuppinsa... Jäin tutkimaan huonetta numero yksi, jos löytäisin minkäänlaisia johtolankoja litkusta. Toinen jäi seisomaan ovelle nuuskien epäröivästi kyseistä seosta huonon ryhtinsä kera. Taisin nähdä avonaisen ketsuppipullon, mutta tätä en myöntänyt. "Ääk! Täällä on edesmennyt ihminen, jota ei kannata tulla katsomaan,

muuten saat elinikäiset traumat.” Valehtelin minun taidottomilla teatteritaidoillani. “Höpöhöpö, olen minä vaarisikin sellaisena tavannut, rakkaani jopa lepäsi silloin niin sievästi.” Hän haaveili murheissaan. “No, ehkä meidän olisi nyt paras seurata suunnitelmaani, eli mennään tarkistamaan pikkuvarasto.” Saavuimme keittiöön, josta pikkuvarastolle. “Mutta minähän jätin oven lukkoon?” Luulin. “Sepä kummaa.” Mummon ryppyinen suu kummasteli. “Huikeasti veitsiä.” Hän jatkoi. “Mm” vastasin keskittyneenä. Kapusimme betoniset portaat alas kellariin, koska sinne sieltä pääsi. “Lippulappusia!” Taas kuului ärsykkeenä. Liu'uin lattialla satunnaisista kohdista tahmaisilla sukillani pääseväkseni katsomaan mitä paperipalasiin oli aherrettu. Otin jokaisen niistä kämmeniini, jonka mahdoin löytää niin hämärässä huoneessa. Niissä puhuttiin tasavertaisuudesta ja lähes jokaisesta löysin nimeni. Esimerkiksi yhdessä luki juuri näin: “Veitsen löysin nimellänsä, onhan hän jo niinkin mälsä. Ihmisoikeuksia lukea saa, kaikkia täällä ahdistaa. Päätös kuuluu kipaistaan pois, eikö sen aika jo ois?” Luin jokaisen runollisen paperin läpi vielä kerran ja tajusin, että tämä oli jokin demokraattinen äänestys minusta... Muutamiiin oli soviteltu kauneimmat sanat minun surmaukselleni, kaksi heistä olivat sitä mieltä, että voisivat jäädä tänne ja muut olivat tuota luokkaa. Tunsin omituisen olon päässäni, ihan kuin jokin siellä yrittäisi päästä pois. Se tuntui niin inhottavalta, että kerroin siitä mummolleni, joka istui haikeana nurkassa. “Aivosi koittaa kertoa jotakin siulle, ehkä hali ratkoisi aivosolusi?” Oli hänen ohjeensa. Tuollaiset näkemykset eivät vain ole se juttu. “Ei ehkä, voisin mennä etsimään jotakin. Haluan löytää lisää salaperäisiä asioita nyt, kun minua ei enää voisi vähempääkään kiinnostaa ihmiset.” Kipittelin pois jättäen mummoni yksin kellariin sekä siirsin narisevan pikkuhuoneen oven pois tieltäni. Minulle tuli vessahätä, suuri sellainen. Minun oli kirittävä vessaan niin kovaa, kuin lattiaan liimautuvilla sukillani pääsin. Pääsin pälkähästä, eikä tippaakaan päätynyt housuihini, paitsi lahkeilleni aiemmin tappavani pojan verta. Olin pesemässä kämmenselkiäni ja se jokin tuli aivoistani ulos. Muistin, että Röntätien mielisairaalassa ei koskaan ole ollut työntekijöitä, pelkkiä asiakkaita ja minä en ole itsekään töissä täällä vain asiakkaana. Homma oli siis, miksi minä olisin joutunut tänne...? Luotin mummiini, joten päätin taas lähteä kysymään häneltä. “Miksi puhut minulle vain, kun sinulla on kysyttävää?” Hän vastasi. “Valehtelin, en haluakaan lähteä siun kanssasi retkille tai seikkailuille. Olet

kiltti vain, jos tarvitset miulta apua, tämä ei ole reilua.” Tämä tapahtui kahdeksan yli kahdeksan, ja nämä olivat viimeiset sanat, jota kuulin mummini

sanovan enää koskaan. Hän nimittäin lähti pois enkä siitä lähtien enää tavannut tai kuullut mitään hänestä. Itseasiassa, en enää kuullut mitään kestään. Kukaan ei puhunut minulle eikä edes nyökännyt nähdessään. Tuntui siltä, että olisin vain leijaileva haamu ilman syövereissä, jota ei näkisi edes maailman harvinaisin ihminen tai eläin.

Sain jo aatteen, että lähtisin muulle maalle ja aloittaisin elämäni uudelleen. Ehkä silloin voisin olla kunnioittavampi muita kohtaan ja elää kunnolla siinä hetkessä, jossa olen.

LOPPU

Räntätie 11

Tohtori Burgess Sturgis herää huoneestaan jännittyneenä kaikkien koeputkien, kaasusäiliöiden ja muistilappujen keskeltä sairaalasängyllä. Hän makaa siinä puoliksi tajuttomana, kun hän kuulee hyvin rajun ja kovaäänisen koputuksen, jonka jälkeen kuuluu möreä miesääni, "Poliisi!" Sturgis säpsähtää hereille sillä sekunnilla. Hänen mieleensä tulee muisto lapsuudestaan...

Hän oli vain 10-vuotias, kun sinä iltana koko hänen perheensä oli tullut olohuoneeseen pelaamaan yhdessä lautapelejä, kunnes oveen tuli sama raju koputus ja sama huuto. Ennen kuin kukaan ehti tehdä mitään, ovi rikottiin ja aseistettuja poliiseja sekä SWAT-joukkoja juoksi sisään aseiden kanssa ja Sturgisin vanhemmat vietiin poliisien mukana, eikä heistä ole sen jälkeen enää kuulunut. Viimeinen sana minkä Sturgis kuuli oli se, kun hänen isänsä huusi "Se en ollut minä!!"

Poliisit ja SWAT-mies tulivat sisään Sturgisin asuntoon ja halusivat selvittää asiat. "Poliisista päivää." Sanoi konstaapeli. "Kuulimme että tästä osoitteesta oli soitettu Canadaan ja yritettiin ostaa isoa määrää uraania, selittäisitkö tämän asian ja miksi pääsi on aivan verinen?!" Sturgis nielaisi ja yritti nousta istumaan, mutta se oli vaikeaa hänelle. Veri valui hänen otsastaan lattialle, muodostaen tummia veriläiskiä betonille. Hän painoi kätensä päätä vasten ja hengitti raskaasti.

"Minä... minä kaaduin," hän sanoi käheästi ja epäselvästä. "Kokeeni... tapahtui pieni onnettomuus."

Poliisit katsoivat toisiaan ja olivat hieman hämmentyneitä. Yksi heistä, ilmeisesti vanhempi konstaapeli, astui askeleen eteenpäin ja katseli ympäri huonetta: koeputkia, muistiinpanoja, kaavoja seinillä, kaasusäiliöitä, joiden varoitustarrat olivat vähän repaleisia. "Onnettomuus?" mies kysyi epäuskoisesti. "Tässä huoneessa?" Toinen poliisi kuiskasi jotakin korvanappiinsa. SWAT-mies ovensuussa otti paremman otteen aseestaan. Sturgisin sydän hakkasi. Muisto lapsuuden illasta tuli taas mieleen.

"En ole yrittänyt ostaa uraania," Sturgis sanoi nopeasti. "Soitto... se ei ollut minun. Joku käytti linjaani. Minä tutkin energian varastointia, en mitään ydinhommia."

Vanhempi poliisi kohotti kulmakarvaansa. "Silti soitto meni Kanadaan. Ja tilaus oli hyvin iso." Sturgis oli sanomassa jotain, mutta silloin hän näki jotain laboratorion nurkassa. Muistitikku. Se ei ollut ollut siinä aiemmin. Hän tunsi kylmät väreet. "Kuulkaa," hän sanoi hitaammin, ikään kuin miettien jokaista sanaa. "Jos annatte minulle hetken... voin todistaa sen. Joku muu on sotkenut tämän." Poliisi seurasi hänen katsettaan ja huomasi muistitikun. Hetken huoneessa oli hiljaista, jota rikkoi vain kaasun vaimea sihinä yhdestä säiliöstä. "Älä liiku," poliisi sanoi lopulta, mutta juuri silloin, kuin mitään ei tapahtunut, yksi laitteista välähti kirkkaasti sinivalkeista valoa. Laboratorioon levisi humina, joka sai ikkunat värisemään. Sturgis tiesi sen äänen. "Ei nyt," hän kuiskasi. "Ei taas, ei voi olla mahdollista"

Ennen kuin kukaan ehti tehdä mitään, valo voimistui, ja poliisit perääntyivät jännittyneenä. Jossain syvällä koneen sisällä jokin heräsi eikä Sturgis ollut enää varma, oliko poliisi edes hänen suurin ongelmansa...

Poliisit seisoivat paikallaan hämmentyneinä. "Miksi me olemme täällä?" yksi heistä kysyi. Sturgis nousi rauhallisesti sairaalapediltä. "Minä olin muka tilannut uraania

Canadasta, mutta en ole! Selvittäkää te tämä homma ja tämä oli vain minun pieni testini" "Kyllä" vastasi konstaapeli. Lopulta poliisit lähtivät ja Sturgis kuuli vain askeleita käytävällä. Sitten ovi sulkeutui. Yksin jäätyään Sturgis poimi lattialta muistitikun. Siinä luki vain: KOE 1. Hän katsoi peiliä, eikä ollut varma, oliko hän potilas vai tutkija. Käytävän päässä lukko napsahti kiinni. Hetken hiljaisuudessaan olleena valvontakameran punainen valo syttyi uudelleen Ja jossain mielisairaalan syvimässä kerroksessa avattiin seuraavan huoneen ovi...

Siellä olivat Sturgisin vanhemmat, jotka olivat tehneet tämän kaiken.

Mutta miksi?

Räntätie 12

Leon on 27-vuotias, joka on mielisairaalassa, joka on karmiva. Mielisairaala on kulunut ja tosi vanha ja hämärällä alueella. Itse huone on myös todella alkeellinen vanha ja kulunut.

Leon makaa mielisairaalan sängyssä. Leon on yksi maailman parhaimmista jalkapallon pelaajista maailmassa, joten hänellä tekee mieli pelata. Mutta hän on mielisairaalassa, joten hän ei voi. Leonilla on paljon mielenterveys ongelmia ja loukkaantumisia. Yhdessä pelissä hän lavasti oman loukkaantumisensa. Hän lavasti puukotuksen mutta sitä ei kukaan huomannut. Sitten syytön katsoja tuomittiin vankilaan. Lavastaminen oli vaikeaa mutta Leon onnistui siinä.

Yhtenä päivänä Leon karkaa karmivasta mielisairaalasta ja menee jalkapallo kentälle. Hän pääsee pelaamaan illan peliin ja moni ihmettelee, että miten puukotuksesta voi toipua noin nopeasti. Leon kävi joukkueen treeneissä ja moni tiimikavereista huomasi, että Leonilla ei ollut vielääkään kaikki hyvin koska hän käyttäytyi oudosti. Sitten oli peli alkamassa. Leon pelasi siihen asti hyvin, kunnes hän teki jotain odottamatonta. Hän otti puukon taskusta ja puukotti pelaajaa. Kukaan ei huomannut, että kuka sen teki mutta peli jouduttiin keskeyttämään. Leon jatkoi aggressiivista toimintaa myös

pukukopissa ja yritti tapella omien pelaajien kanssa. Kun Leon saatiin rauhoitettua valmentaja määräsi heti hänelle pitkän ajan mielisairaalaan, jotta hän saisi apua mutta kukaan muu ei tiennyt, että mielisairaala oli karmiva ja että siellä kummittelee.

Heti Leon lähti taksilla mielisairaalaan. Mielisairaalan pihalla tuli vastaan sama työntekijä, joka oli ollut pelottava ja outo. Ja taas Leon makaa tutussa sairaala sängyssä. Leonilla on jo uudet karkausaikeet mielessä, vaikka hän vasta takaisin tuli.

Leonia on ahdistanut olla noin karmivassa mieli sairaalassa. Yhtenä iltana hänelle riitti siellä olo koska työntekijä tuli tarkkailemaan häntä epäilyttävästi ja hän uhkaili Leonia. Leon on jo miettinyt pako suunnitelmansa mutta tekee sen vasta toisena päivänä.

Leon ei enää jaksaa odottaa, joten tekee suunnitelmansa. Hän avaa huoneen ikkunan ja hän kiipeää putkistojen kautta alas. Kun hän pääsee alas, hän lähtee vain juoksemaan äkkiä pois ennen, kun joku huomaa, että hän on kadonnut.

Leon saa kaveriltaan yöpaikan ja hän menee sinne. Seuraava päivä ja nyt Leon juoksee karkuun poliiseja koska Leon pahoinpiteli kaverinsa. Leon on juuri pääsemässä karkuun, kunnes kaatuu ja alkaa huutamaan ja sitten on poliisit jo kannoilla. Leon juoksee henkensä edestä karkuun ja yllättäen tippuu rotkoon. Tietä pois ei ole joten jää asumaan sinne.

Räntätie 13

Kalju känniläisen näköinen henkilö makaa sängyssään mielisairaalassa, mutta hänellä on oikeastaan vaan Alzheimer ja ei muista syytään miksi hän olisi täällä. Hän on mielisairaalassa, koska hän oli hakannut omaa vaimoa, koska hän luuli hänen olevansa tuntematon muistinsa takia ja huusi hänelle “minulla on vaimo”.

Tätä vanhus ei kyennyt enää, joten hän tekee pako suunnitelma, mutta muistinsa takia hän unohtaa aina suunnitelman päivän jälkeen. Vanhuksen ideana oli heittää läppää ihmisten kanssa, kunnes läpät eivät enää luista ja sitten kanava vaihtuu nyrkkeily otteluun. Vanhus oli hakannut ihmiset helposti siinä kesti vain kevyet 27 sekuntia. Vanhuksen vaikein este tuli eteen oven avaaminen, siinä kesti hetki. Ulos päästyä vanhus näki, että mielisairaala oli aidattu, mutta sen sijaan, että vanhus meni pako reiästä, hän meni aidan yli.

Kotiin päästyä vanhus ihmetteli, miksi koti oli tyhjä ja lattia täynnä lautasen paloja, mutta siitä huolimatta vanhus meni sänkyyn rankan päivän jälkeen. Aamulla vanhus

muisteli, että eikös hänen nimensä ollut Ruupertti. Tämän takia Ruupertti päätti mennä sairaalaan katsomaan, että oliko hänen muisti palannut. Hän muisti jopa reitinkin sairaalaan kaikki meni hyvin, kunnes sairaala oli jokin takia kiinni. Tätä Ruupertti mietti pitkään, mutta meni takaisin kotiin.

Televisiota katsoessa hän kuuli sanoja, joita Ruupertti muisti, mutta ei ollut kumiskaan täysin varma mistä oli kyse “Johanna, huusi, pahoinpitely, tuntematon, heittely”, mutta vikaa sanaa hän ei kuullut, koska hänen televisionsa meni kiinni sähkökatkoksen takia.

Ruupertti yritti saada palat yhteen, mutta jokin vain puuttui. Monen tunnin hikoilun jälkeen Ruupertti muisti vaimonsa nimen se oli Johanna, mutta Ruupertti ei voinut uskoa, että olisi pahoinpidellyt vaimoaan, joten hän luuli kaiken olevan vain pientä sattumaa, mutta paloja vaan yhdisty lisää ja lisää, koska Ruupertti on kova huutaja ja varsinkin vitsin heittäjä. Ruupertti ihmetteli “Johanna, huutelu ja heittely kaikki sopii minuun. Tämä kaikki ei voi olla pelkkää sattumaa” Televisio palasi takaisin henkiin ja

siinä oli Johanna tätä Ruupertti ei voi uskoa. Johanna huusi mikkiin “Se pieni läski hakkasi vain minua ja heitteli lautasia haista pas... Televisio taas katkesi. Ruupertti ihmetteli, mutta nyt sattumat suuntasivat kaikki häneen.

Ruupertti makasi vain sänkyyn ja ihmetteli kaikkea tapahtuvaa. Yhtäkkiä Ruupertin päätä alkoi koskea paljon ihan niin kuin loppu olisi lähellä, mutta sitten kaikki kipu loppu ja Ruupertti alkoi nähdä elämänsä muistoja ihan niin kuin muisti palaa, ehkä kaikki menee lopulta hyvin, kunnes Ruupertti näki sen, kun hän löi Johannaa. Nyt Ruupertti näki sen omin silmin ei ollut enää puhe mahdollisuuksista. Seuraavaksi hän näki lisää asioita omasta elämästä, kun hän huusi mielisairaalassa ja, kun hän oli sängyssään eilen yöllä ja hän vain menehtyi. Alzheimer oli saanut parhaan Ruupertista ja hän on mennyttä.

En missään vaiheessa kertonut Ruupertin heräävän sängystä.

Mies oli rikollinen, huone 14

Mies heräsi aamulla sairaalan näköisessä huoneessa, hänen suunnitelmansa onnistui. Hän oli juuri tehnyt Suomen suurimman ryöstön, ja karannut poliisien harhoista piiloutumalla mielisairaalaan. Hän tiesi että, poliisit löytäisivät hänet joskus, muttei hetkeen.

Hän oli ollut jo sairaalassa noin kuukauden. Hän meni ikkunalle katsoakseen ulos, ja näki poliisiauton ajamassa räntätietä pitkin. Paniikki iski häneen ja hän sulki verhot ja lukitsi ovet hänen huoneeseensa. Hän oli piilottanut pakopaketin sänkynsä alle, siellä oli 20 000 €, puhelin, valepassi, ja vaihtovaatteet. Miten hän pakenisi paikan päältä huomaamattomasti.

Mielisairaalan puuovessa oli ovikoodi ja panssari-ikkunat, ympärillä oli aidat, joissa oli pieni rako ja sairaala oli keskellä metsää, ei ollenkaan silminnäkijöitä. Joku varmaan huomaisi, kun hän lähtee ulos ovesta. Toinen vaihtoehto olisi karata huoneensa ikkunasta, mutta siihen tarvitsisi aikaa, sekä hämminkiä. Ensimmäinen olisi parempi, jos vain tulisi hämminkiä. Bingo? Luoti? Palovaroitin? Sehän voisi toimia hän pohti.

Hän etsi takkinsa taskuista tulitikkua tai sytkäriä, hän lopulta löysi tulitikku paketin, hän sytytti yhden ja pudotti sen aulassa olevaan roskikseen. Palohälytykset pian soivat, ja hän käveli hitaasti jonoissa ulos. Hän odotti, että kaikki lasketaan. Hänet oli laskettu, nyt hän pakenee huomaamatta joukosta aidassa olevan aidan luo.

Hän otti ensimmäisen askeleen joukosta, kun Ruupertti heitti läppää kovaan ääneen, "Hei! Minne sä meet? Takasi jonoihi." Poliisi sanoi pakolaiselle, "Meen käymään kusella, tosi kova hätä." hän puolustautui sanoillaan. "No mee käymää nopee, ja

selkä tännepäi, ei kukaa halua nähä anakondaas.” Sanomatta mitään, pakolainen meni aidalle. Hän vilkaisi taakse, ja kun kukaan ei katsonut, hän meni raosta ulos.

Juoksiessaan pihalta pois päin, hän kuuli, kun joku sanoi liekin olevan sammutettu. Hän lopulta löysi jonkun talon. Hän varasti auton, ja alkoi ajaa Kuopiota kohti. Hän oli piilottanut vararahansa ja valepassin takin taskuihin, ja hän oli vaihtanut vaihtovaatteensa jo 70 kilometriä sitten. Hän saapui Kuopioon ja meni vanhan työkaverin kotiin, Torikatu 21 A.

“Hei Kalle, pitkästä aikaa.” Pakolainen sanoi. “Josef, luulin sinua kuolleeksi.” Kalle sanoi. “Kaadan meille kupilliset kahvia, muuten missä olet ollut, jos et haudassa?” Hän sanoi kaataessaan termarista kahvia kahteen kuppiin, “Nautitko kahvisi vielä sokerin kanssa?” Josef nyökkäsi ja Kalle laittoi sokerikuution kahviin.

“Olin mielisairaalassa, ryöstettyäni miljoonia.” Kalle laski mukit pöydälle, “Jaahas, taisin kuulla siitä uutisissa, voisitko uusilla rahoillasi hoitaa velkasi? 400 000 €?” Kalle aneli. “En juuri nyt voi, rahani ovat maan alla. Aion kaivaa ne parin kuukauden päästä pois.”

“Et tule kaivamaan niitä parin kuukauden päästä, vaan nyt.” Kalle sanoi vihaisesti “Jauho paskaa.” Josef sanoi. Hän lähti pois kuppi kädestä. Heti kun hän astui ulos, hän kuuli poliisin sireenit, joten hän otti autonsa ja rupesi äkkiä ajamaan pois. Hän otti hörpyn kahvia ja heitti mukin ulos ikkunasta, joka särkyi asfaltille.

Hän ajoi etelää päin ja tunsu olonsa huonoksi, hän yhä piti äskeitä tilannetta outona ja pohti mitä oli juuri tapahtunut. Tullessaan sisään Kalle oli ollut vihaisen näköinen, kaatoi kahvia aggressiivisesti, laittoi yhden sokeri kuution kahviin, kaatoi hieman

sokeria mukiin, näytti surulliselta, kun mainitsin laittaneeni rahat maan alle. Jotain outoa oli meneillään.

Josef ajoi vielä jonkin matkaa, kunnes hän ei enää pystynyt. Hän käänsi auton maatietä päin, ja ajoi johonkin metsään. Hän tuli ulos autosta ja oksensi.

Hän kaatoi hieman *sokeria*, hän mietti. Hänet oli myrkytetty. Hän soitti numeroon 112, mutta kerkesi pyörtyä ennen, kun puhelu yhdistyi.

Räntätie 15

Anniina oli 17-vuotias tyttö, jolla oli mustat pitkät hiukset ja vihreät silmät. Hänen päällensä oli valkoinen pitkähihainen väljä paita ja mustat sandaalit. Annina istui sängyn päällä pimeässä ja hiljaisessa huoneessaan ennen nukkumaanmenoa. Hänen huoneessansa oli sänky, jonka päällä hän istui, kirjoituspöytä, jonka ääressä Anniina opiskeli, ja yöpöytä, jonka päällä oli muovien kuppi, jossa oli vettä.

Anniina tuijotti seinää ja mietti mitä olisi, jos hänen entinen poikaystävänsä ei olisi jättänyt häntä. Ehkä hän olisi ollut nyt kotona tekemässä läksyjä ja suunnittelemansa, miten hän aikoo viettää viikonlopun.

Anniina luuli, että hän on joutunut mielisairaalaan vaan epäonnistuneen itsemurhan takia, mutta Anniinalla oli muitakin mielenterveysongelmia, kuten syömishäiriö ja masennus, mutta hän ei tiennyt siitä ja hän ei uskonut, kun hänelle sanottiin, että hänellä ei ole kaikki hyvin.

Hän alkoi muistelemaan, kuinka hän päätyi psykiatriseen sairaalaan.

Sinä päivänä hänen poikaystävänsä, johon hän oli ollut riippuvainen, jätti hänet. Ero merkitsi kirjaimellisesti hänen loppuaan. Hän ei nähnyt mitään järkeä elää ilman häntä.

Hän aneli häntä olemaan jättämättä häntä, mutta tämä kieltäytyi jäämästä hänen luokseen ja lähti.

Anniina sai ankaran hysterian, jonka jälkeen hän päätti tehdä itsemurhan. Hän otti muutamia pillereitä ja nieli ne kaikki toivoen saavansa yliannostuksen. Noin kaksikymmentä minuuttia myöhemmin hänen äitinsä palasi järkyttyneenä näkemästään. Hän soitti välittömästi ambulanssin. Sairaalassa hänet pelastettiin, ja hän vaipui koomaan. Hän vietti pari viikkoa koomassa. Kooman aikana Anniina heräsi 10 kertaa pariksi sekunniksi ja sen jälkeen taas nukahti.

Kun hän heräsi koomasta, hänet lähetettiin psykiatrin vastaanotolle. Yhden hoitokerran jälkeen hänet otettiin psykiatriseen sairaalaan, koska hän saattoi vahingoittaa itseään. Anniina ei ollut samaa mieltä siitä, että hän tarvitsee apua. Hän halusi kotiin ja että sen

entinen poikaystävä olisi taas sen kanssa, yhdessä mutta siihen se ei voinut vaikuttaa mitenkään. Hän ei tiennyt oliko hän oikeasti sairas vain rikki.

Mielisairaala on vaikuttanut positiivisesti hänen mielenterveyteensä, mutta kukaan ei ole vielä varma, että pääseekö Anniina lähiaikoina kotiin.

Räntätie 16

Muutin tänne viikko sitten, asunto on mukava. Minulla on yksi vessa, olohuone, keittiö ja makuuhuone. Asun täällä siis yksin. Olen sisustanut asuntoa mieluisesti, vaikka täällä ei mitään kummoisempaa ole. Nimeni on siis Silja, muutin juuri pois kotoa. Kaupunki tarjosi minulle tämän asunnon, kun kävin ensimmäistä kertaa katsomassa sitä, kuulin outoja ääniä. Ihan niin kuin seinien läpi kaikuisi huutoja, itkuja ja... Kaikkea. Kuulin huhuja, että tämä oli entinen mielisairaala. Kieltämättä se vähän näyttääkin siltä, rakennuksen seinus on punaista tiiliä, jossa kasvaa sammalta päällä. Ovet ovat vähän ruostuneet, kasvit kuolleet ja mielestäni rakennus näyttää hylätyltä. Rakennus sisältää 24 asuntoa, se on myös aidattu, mutta yhdessä kohtaa on reikä. Minun pitää käydä tänään apteekissa, joka on räntätien loppupäässä. Kamppailen masennuksen kanssa ja käyn ostamassa lääkkeitä. Rahani ovat jo aika vähissä, stressiäkin kertyy rahaongelmista. Minut erotettiin työstäni, koska en tullut sinne ainakaan viikkoon masennukseni takia.

Odotan tällä hetkellä, että vuoroni tulee kirkkaalle näytölle, joissa näkyy muitten numeroita. Ikuisuuden jälkeen, numeroni vilahtaa näytölle ja istahdan jonkun rouvan eteen, hän oli se sama rouva, joka viime kerrallakin antoi minulle ne lääkkeet. Hän oli aika tiukka... Hänen hajuvetensä tuo minulle muistikuvan entisestä käynnistäni. Olin astunut reippaana apteekkiin, vuoroni tuli melkein heti. Sanoin hänelle tervehdyksen, hän ei edes vilkaissut suuntaani, ja työnsi naamani eteen pilleripurkin, niin kuin se olisi polttanut hänen sormensa. Otin sen laukkuun ja häippäsin.

Yhtäkkiä kuulen ääntä, joka sanoo "neiti? Haloo? Kuuluuko?" ja tajuan että mieleni harhaili juuri sen rouvan edessä menneisyyteen ja unohdin vastata hänelle mitään, miten noloa! Pyysin anteeksi varmaan sata kertaa, ja otin pillerit ja häippäsin paikalta. Poskeni olivat tulikuumat, hikoilin ja olin niin nolostunut, kun pääsin rakennuksen eteen, näppäilin ovikoodin 8oveen ja astuin sisään rappukäytävään. Taloni sijaitsee kolmannessa kerroksessa ja täällähän hissiä ei ole, kävelyreissu siis... Vihdoin, kun pääsin ovelle, se oli raollaan? Olen 99 % varma, etten jättänyt sitä auki. Olin epävarma, että kannattaisiko astua asuntooni sisään, otin syvään henkeä ja astuin sisälle. Kaikki näytti normaalilta ensin, mutta kun katsoin

tarkemmin huomasin, ettei kissaani ole täällä... Sydämeni hakkasi heti kovasti, ei voi olla, kuka on ottanut kissani!? Ajattelin sitten käydä kipaisemassa kaikkien naapurieni ovilla kysymässä, ovatko nähneet kyseistä kissaa. Koputin ainakin viiteen oveen, kunnes joku avasi. Ovella seisoi vähän hullun näköinen nainen, musta likainen tukka, veriset silmät, pitkä neuletakki sekä hänellä oli tupakka suussa. Kysyin häneltä, oliko nähnyt kissaa, ja kuvailin vähän sitä. Naapuri vaan paiskasi oven naamaani... Jatkoin sitten matkaa, mutta kukaan ei sanonut tulleen näkeviksi kissasta. Aloin jo luovuttaa, kunnes olin kuulevani kissan naukaisun, se kuulosti ihan kissaltani! Menin ääntä kohti, ja se oli sen naisen ovi, joka paiskasi sen päin naamaani. Koputin hänen oveensa, ja hän avasi. Sanoin aika rauhallisesti, että antaisi kissan takaisin. Naisesta tuli heti todella puolusteleva, mutta yhtäkkiä kissani juoksi pois hänen asunnostaan. Tuijotan naista ilmeellä, joka sanoo ”Oikeasti?”, en ymmärrä kuka varastaisi naapurinsa kissan murtautumalla taloon... En halunnut tehdä mitään muuta enää, kun vain levätä.

Tunnin päästä kuitenkin ovikello soi, ja avaan oven. Nainen on taas siellä, hän yrittää pakottaa minun antamaan kissani takaisin, koska se on hänen mukaansa nytten hänen omistama. Tuijotan naista, niin kuin se olisi hullu (vaikka se onkin) ”Et ole saamassa kissaani?” sanoin ilmiselvästi. Nainen otti tuon sydämeen, ja yritti päästä ohitseni minun asuntooni, hän pääsi, mutta lukitsin sitten oven, ja menin seisomaan sen eteen. Näppäilin puhelimeen poliisin numeron ja soitin siihen, puhuin hetken aikaa heidän kanssaan, selitin koko tilanteen ja mies lupasi lähettävänsä jonkun luokseni. Hetken ajan päästä sireenejä kuuluu, nainen asunnossani yrittää piiloutua, kun tajuaa, että soitin poliiseille. Päästän heidät talooni ja he ottavat naisen kiinni ja laittavat hänelle käsiraudat. Yksi poliiseista tulee puhumaan minulle ”Tämä nainen on haluttu rikollinen, hän on varastellut mm. Kaupasta ja asunnoista kaikenlaista tavaraa. On todella hyvä, että ilmoitit meille.” Tuijotan hieman yllättyneenä ensin, mutta ei ihme, että nainen näytti niin hullulta, kuka tietää mitä se olisi tehnyt kissalleni, jos en olisi mennyt ottamaan sitä... Onneksi nyt saan olla vähän enemmän turvassa, toivotaan ettei tulevaisuudessa näin käy.

Tyttö mikä olet.

Kuoppa, syvä kuoppa. Sellainen mihin hauta-arkku mahtuisi. Minne Minjan hauta-arkku mahtuisi. Tänään minun paras ystäväni haudataan. Tänään, tajuan ettei Minja tule enää takaisin ja menetän ainoan ystäväni.

On aamu ja äiti huutelee minua syömään. “Ei tee mieli ruokaa just, nyt jos yhtään tajuut mitä mä meinaan.” Minä huudan. Äidin mielestä se ei ole tekosyy. “Ai tekosyy tajuutko että tänään oikeesti tänään on mun parhaan kaverin hautajaiset. Kyllä sunki päähän pitäis vähä älyä porata” huudan sängyn pohjalta vihaisesti. Äiti antoi periksi tulemaan autoon.

Olemme hautausmaalla. On pakko mennä hautausmaalle, pakko, koska on Minjan hautajaiset. Kävelemme kirkkoon, joka on yllättävän pieni. Minä ja äiti menemme ensimmäiseen riviin kirkossa. En ole aiemmin ollut ensimmäisessä rivissä vaan aina taemmissa. Pappi puhuu jotain, mutta minä olen keskittynyt oveen, josta näen valkoisen arkun saapuvan alttarin keskelle.

Siirrymme hautakuopan luokse. Laulamme laulua samalla, kun Minjan arkku lasketaan hautaan. Hänen hautakivessään lukee Minja Vuokkola 4.4.2010.- 9.6.2026. Heitämme multaa hautaan ja sitten se on ohi. Kaikki on ohi ja olen taas yksin.

Olen kotona. Olen itseasiassa ollut kotona neljä päivää ja nukkunut, itkenyt ja syönyt. Oksennan ruuan kuitenkin pois. En pysty pitämään mitään sisälläni. “Hei rakas toin sulle leivän. Yritä syödä tää ja no jätän sen sun pöydälle.” äiti sanoi ja lähti. En koske leipään. En jaksa enkä pysty. Koulu on myös soitellut äidille siitä, milloin palaan.

On kulunut viisi päivää hautajaisista. Muistan jotakin. Muistan Minjan hupparin, joka hänellä jäi meidän viimeisetä yökylästämme. Nousen ylös ja avaan vaatekaapin. Siellä se on Minjan sininen ja aivan liian iso huppari. Mietin hetken ja laitan sen päälleni. Se tuoksuu Minjalle. Menen takaisin nukkumaan huppari päällä ja se auttaa paljon.

Olen ruokakaupassa ostamassa jotain. En oikeastaan tiedä mitä mutta minun täytyy vain ajatella jotain muuta kuin Minjaa. Huomaan kaupassa jotain. Henkilö, jolla on samanlaiset vaatteet kuin Minjalla. En kuitenkaan reagoi suuremmin, koska Minja on poissa eikä hän tule taikaisin. Päätin ostaa herkkuja ja kävelin sinne. Siellä on se sama henkilö. Hän kääntää päätään ja "Minja?" Kysyn. Siinä on Minja elävänä ja terveenä. Juoksen halaamaan häntä. "Hei sulla on mun huppari päällä, Palauta se joskus pliide ja Miks oot näin ilone?" Minja kysyy.

"Mut sähän oot kuollu miten tää on mahdollista." Sanon shokissa. "Mä kuollu? Girl mistä puhut?" Minja Sanoo. En vastaa. Kyyneleitä vierii minun poskiani pitkin. Minja on kuin mitään ei olisi tapahtunut ja ehdottaa minttusuklaata. Ostan sen ja alamme kävellä meille. Kävellessämme voin vain ajatella, että Minja on tässä, vieressäni ja elossa.

"Äiti äiti en tiä miten tää on mahdollista mutta minja on elossa!" huudan täysiä äidille.

"Rakas mistä puhut minja on poissa ja sun pitää hyväksyy se." Äiti Sanoo.

En ymmärrä, miksei äitini tajua tilannetta ja Minjahan on aivan vieressäni, joten suutun äidille. "Mikset sä tajuu tässä se on. Tässä Minja on." Minä Huudan äidille. Äiti näyttää hämmentyneelle. Juoksen Minjan kanssa huoneeseeni ja paiskaan oven kiinni. "Miks ei sun äiti suostu tajuu et oon teillä mikä tää homma on?" Minja kysyy. En vastaa, koska en itsekään enää tiedä, mutta olen vain iloinen, että Minja on elossa.

Minja oli meillä kaksi yötä ja tänään pitäisi mennä kouluun. Se on yllättävän helppoa nyt kun Minja on kanssani. Puen päälleni housut ja Minjan sinisen hupparin. Kop kop kuului oveltani. "Hei tiän ettet halua puhuu tästä mutta oot puhellu itelles kolme päivää ja kuvittelet näkeväs Minjan, joten oon päättäny et et tänään vielä mee kouluun vaan me mennään lääkäriin." äiti kertoi minulle ja Minjalle. Hiljaisuus leijui ilmassa hetken ja sitten huusin äidille siitä, etten ole hullu eikä minun tarvitse mennä lääkäriin. Äiti repii minut kädestä autoon ja alkaa ajamaan. Onneksi Minja on vieressäni ja tulee lääkäriin kanssani.

Odotan vastaanotossa ja äiti ojentaa minulle vuoronumeron. Menemme odotustilaan ja hetken päästä lääkäri huutaa "Sienna Hirvola.". Me kävelemme huoneeseen. "Kysyn nyt sinulta kysymyksiä ja yritä kertoa se, mikä on omasta mielestäsi totuus." lääkäri

kertoo. Kun minulta on kysytty kaikenlaista lääkäri sanoo äidille soittavansa myöhemmin.

Minja on taas yötä meillä. On jo aamu. Äiti tulee ovelle sanomaan miten tänään pitäisi mennä yhteen paikkaan ja että minun täytyisi pakata tärkeimmät tavarat. Kysyn lisäkysymyksiä mutta äiti ei vastaa. Alan pakkaamaan. Heitän reppuun ensin Minjan sinisen hupparin, puhelimen ja kuulokkeet. Menemme Minjan kanssa alakertaan ja autoon. Ajamme pitkään.

Kun pääsemme perille, näen vanhan talon. Se näyttää vähän sairaalalta.

“Taasko sairaalaan mehän oltiin eile jo?” kysyn äidiltä. “Ei ja periaatteessa joo. Tää on mielisairaala rakas. Lääkärien mielestä sun ois hyvä pysyä täällä hetki, koska näet näkyjä ja muutenkin tää auttaa Minjan menettämisessä” äiti sanoo. “MITÄ? Ei Minja on oikee ja mä en oo mikää mielisairas hullu. Sä et voi laittaa mua tänne et voi ei!” huudan äidille. Nousen ylös autosta ja Minja seuraa minua. Lähden kävelemään pois.

Tunnen käden käsivarrellani. Katson ja se on Pitkä mies varmaankin 30. “EI!” huudan. Häntä ei kiinnosta. Miehellä on reppuni kädessä, jonka hän otti autosta, jonne jätin sen. Minut vedetään taloon ja näen äidin autossa itkemässä kädet kasvoillaan. Minja seisoo pihalla. Hän ei liiku ja huudan hänen nimeään mutta Minja ei reagoi.

Minut on viety ilmeisesti huoneeseeni. Lukko naksahuttaa ja ovi avautuu. Sieltä saapuu hoitaja. Hän on nuori. “Hei tiedän, ettet halunnut tulla tänne mutta sinun täytyy ymmärtää, että tämä on sinun omaksi hyväksesi. Muuten päivällinen alkaa kello 15 ja siellä saat myös lääkkeitä, jota lääkäri on määrännyt sinulle.” hoitaja kertoo minulle. “Missä mun reppu on ja haluan sen sinisen hupparin. “Sanon hoitajalle. “Et voi saada tavaroitasi tai reppua vielä. Saat ne, kun sinut vapautetaan.” hoitaja kertoo. En vastaa hänelle. Hoitaja nousee ylös ja lähtee mutta muistuttaa päivällisestä ennen kuin ovi sulkeutuu. Alan itkemään. En kovaa mutta näen kyynelien tippuvan lakanoille.

En mene päivälliselle. Nousen kuitenkin ylös ja alan tutkimaan paikkoja. Huoneeni ovelta on numero 10. Niin hoitajat varmaan tietävät ketkä pitäisi olla missäkin

huoneessa. Tutkiessani näen lasi kopin, jonka oven vieressä lukee "ylihoitaja". Painan reitin mieleeni huoneestani kopille. Aijoin tutkia yöllä olisiko reppuni siellä. Ja olisiko Minjan huppari siellä.

En ole päättänyt uskonko hoitajia vai itseäni. En kuitenkaan halua ajatella sitä juuri nyt. Menen takaisin huoneeseeni. Olen avaamassa ovea kun kuulen naurua, käännyn ja näen kaksi tyttöä nauramassa ja osoittamassa minua.

Kiiruhdan vessaan, joka on huoneeni vieressä. En näe mitään vikaa peilissä tai haista mitään. Vai onko minulla sittenkin vikaa. Ehkä ihoni epätasaisuus. Tai käsivarteni, jotka suurentuvat, kun painan ne kehoani vasten.

"Missäs olet ollut" Hoitaja kysyi. Olin ollut vessassa puoli tuntia, mutta sitä en sano hoitajalle. Puoli tuntia itseni moittimista ja vikojen etsimistä. Menin sänkyyn enkä vastannut hoitajalle. Hän alkoi puhua mutta en kuunnellut.

Minä mietin ylihoitajan toimistoa, jossa Minjan huppari saattaa olla. Mietin myös, miten Minjaa ei ole näkynyt ja sitä, kuinka äitini ja hoitajat saattaisivat olla oikeassa.

Kello on nyt 12 yöllä. Nousen ylös sängystä ja kävelen mieleeni painaman reitin. Olen toimistolla. Ovi on kiinni mutta tönäisen sitä muutaman kerran kovaa ja se aukeaa. Sujahdan toimistoon ja katselen ympärilleni. Näen reppuni, joka on naulakossa. Nappaan sen ja alan tutkimaan. Löydän hupparin ja laitan sen päälle. Se ei ole lämmin. Huppari ei tunnu mukavalle enää.

Koputus ja sitten toinen. Käännän pääni ja siinä hän on. Siinä Minja on. Vihdoin olen taas iloinen mutta en samalla tavalla jokin tuntuu väärältä. "Mo. No sano ny jotain oon tullu takas." Minja sanoo. Yllätyn hänen äänensä kylmyydestä. "Okei ihana et oot takas mut mietin et onks tää kaikki mun pään sisällä?" Kysyn Minjalta. "Ai mä en ois aito? Miten kehtaat ees miettii tollee oh my days oot nykyää aika ärsyttävä." Minja Sanoo. Yllätyn tällä kertaa kunnolla. Miksi hän on niin ilkeä? "Ömm mä meen takasi nukkuu." Sanon Minjalle. Ei vastausta vain moittiva katse.

Kävelen käytävää, kun kuulen äänen takaani, joka haukkuvat minua samalla tavalla kuin aijemmin. Käännyin mutta siellä ei ole ketään. Päätän ottaa raikasta ilmaan ja menen kokeilemaan ulko-ovea mutta se on lukossa. Muistan kyltin, jossa luki katolle. Aloin pika kävellä sinne. Näin katon oven ja se oli onneksi auki.

Kylmä, raikas ja pistävä ulkoilma. Vedän henkeä ja saan happea. Saan happea kunnolla. Kuulen kuitenkin äänen. Se ei lopu. Yhtäkkiä tunnen kaiken hidastuvan ja äänten kovenevan. Huudan mutta minua ei kuultu eikä äänet Minjan äänet loppuneet.

Maailma pyörii. Niin pyörin minäkin. Mutta en Katolla tai parvekkeella. Pyörin ilmassa. Pyörin ikuisuuden ajan, kunnes en pyöri enää. Olen maassa ja kaikkialle sattuu. Se ei lopu mutta Minjan ääni loppuu. 30sekunttia sitten olin katolla. Nyt olen maassa koska panikoin. Panikoin ja paaskaannuin vanhaa kaidetta vasten eikä se kestänyt.

Tiedätkö kun puhutaan kuolemasta niin joskus puheeseen saattaa tulla mukaan "7 minuuttia"? Nuo seitsemän minuuttia ovat ihmisen aivot toistamassa parhaita muistoja ennen menehtymistä. Se on totta. Niin käy ja voin nyt sanoa kokemuksesta. Parhaat hetkeni olivat Minjan kanssa. Ei uuden Minjan vaan sitä aikaa, kun hän oli oikeasti hengissä ja Olimme minun mökilläni. Se oli kivaa. Mutta hauskuus loppuu minun puolestani tähän. En tunne mitään enää. En iloa, surua tai kipua. Minulla on vain tyhjiys ja syvä, iso, kuoppa tulevaisuudessani.